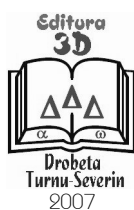

Daniel-Dumitru Darie

Lacrima de Soare

Daniel-Dumitru Darie

Lacrima de soare
Editura 3D – Drobeta Turnu-Severin, 2007

©toate drepturile sunt rezervate autorului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DARIE, DANIEL-DUMITRU
Lacrima de soare/Daniel-Dumitru Darie
Drobeta Turnu-Severin, Editura 3D, 2007
ISBN 978-973-88366-0-0
821.135.1-1

Grafica interioară:

Liviu Marinescu

Gânduri ca prefață

Când mi s-a pus marea întrebare dacă nu vreau să scriu aceste rânduri de început, am reacționat ca un copil: inima îmi era deschisă și palpitând de nerăbdare să spun „Da”. Entuziasmul însă mi-a scăzut când am constatat că sunt prea multe de cuprins într-un spațiu atât de restrâns.

De departe o simplă colecție de poezii de dragoste, volumul apare ca o radiografie - „contur de lacrimă” a unei existențe poetice dulci - amărui, motiv pentru care și este dedicat tuturor celor care, „spărgând cu o privire” carapacea în care se închisese, i-au redat „dreptul de a pluti spre orizonturi, acelor care au fost, sunt și pot fi Lacrimă de soare”. Dar ce este o lacrimă de soare? Doar o metaforă ce cu greu poate fi pătrunsă cu ochii minții? „Lacrima de soare”... Clipe trecute și prezente. Clipe viitoare. Clipe trăite. Clipe ce vor urma. Asemenea lacrimilor. Dulci sau amare. Clipe ce îi aparțin. Clipe ce ne aparțin. Clipe dăruite nouă. Dar nu pentru a cerși sentimente. Ci, pur și simplu, pentru a dărui. Pentru a dărui dragoste, speranță, timp...

5

binevenită, fiind întâmpinați acum de un Daniel îndrăgostit, gata să renunțe la singurătate și să se dedice frumuseții acestui sentiment:

„Am vândut singurătatea

Unui haos anonim,

Astăzi vreau eternitatea

Doar la doi s-o împărțim.” („Am vândut”)

Și ce este mai presus de noi, decât iubirea în sine? Din multele discuții pe care le-am avut cu Daniel de-a lungul timpului, am învățat că iubirea nu este o certitudine... este un vis, o speranță... iubirea este un act de credință și de sacrificiu... ce poate fi mai frumos decât să renunți la egoismul interior și să te regăsești cu totul reflectat într-o altă ființă? Și cum spunea Michelangelo, „Iubirea este aripa dăruită de Dumnezeu sufletului, pentru ca să urce până la El.” Și Daniel, prin poeziile sale de o puritate îngerească, cântă împreună cu El frumusețea vieții și sentimentele supreme.

Sondând în adâncul sufletului său, un suflet plin de iubire ce arde de nerăbdare să fie dăruită fără a cere nimic înapoi, își dă

7

Clipe ce fulguiesc precum lacrimile. Lacrimi de soare. Rouă de noi deveniri. De noi orizonturi. Și un singur nume: Daniel - Dumitru -Darie. O nouă revenire!

Multe coincidențe stranii îl compun pe 3D - pseudonim nu întâmplător ales... După cum spunea chiar el, „viața mea s-a legat de litera D: 3D-uri ale numelui și încă o dată 3D(ecembrie).” Explicând fenomenul, „03.12.1967, ora 13:13 - Ziua în care am luat contact cu această lume. Și cum în registrul de nașteri figuram inițial ca decedat, se pare că a fost o simplă întâmplare faptul că am primit acces liber către viață.” Poate totuși nu este chiar o întâmplare... Pentru noi, 3D înseamnă mai mult decât un simplu nume... înseamnă dorință, dăruire, dragoste... o dorință - poate nebunească - de a dărui dragoste... dragoste de tot ce e frumos, dragoste de viață... și toate aceste D-uri au fost adunate într-o singură persoană...

Nu este un nume nou în domeniul poeziei, dar nici o apariție desuetă și plicticoasă. Cel de-al cincilea său volum, „Lacrima de soare”, s-a lăsat poate prea mult așteptat. Schimbarea de stil în lirica sa este

6

seama că prin Iubire poate renaște, se poate salva, rupându-se de întunericul din el:

„Iubindu-te-s iarăși copilul

Ce plânge cu lacrimi de soare.” („Redivivous”),
găsește puterea de a o lua de la început, crescându-i înapoi aripile pierdute în neguri de timp:

“Mi-am pus hotar la margini de hotar,

Dar astăzi vreau să trec peste trecut

Și ca un om strivit în calendar

Să te iubesc, s-o iau de la-nceput”.

Despre poezia sa se pot spune încă multe... în ea regăsim cuvinte pe care oricare femeie ar vrea să le audă rostite de persoana iubită... cuvinte de dragoste cu o rezonanță puternică, ce îți rămân în minte și se repetă la nesfârșit... un „ești frumoasă” spus cu ardoare de parcă și sufletul se topește de atâta dor:

„Ești chiar frumoasă, știi și tu prea bine

Și lacrimă de cer îmi pari că ești,

Ești adevăr, și șoptă, și minune,

Și semn al cărții pline de povești.” („Ești...”)

Spre deosebire de celelalte volume, unde prezența iubitei era una fugară și efemeră, aici ea apare ca o stare de spirit... o ființă plâpândă și gingașă, pură și nevinovată... o

8

Ileană Cosânzeană aieva, în care descoperă basmele fără început și sfârșit, puritatea și candoarea, o viață ce merită trăită...

Citind aceste versuri, am ajuns să o invidiez pe această FEMEIE – superioară nouă prin toate calitățile ei – care are parte de o iubire eternă atât de profundă și inimaginabil de frumoasă... dar vin și mă întreb... cum ne putem invidia tocmai pe noi?

Nu-ți fie teamă, Poete, să spui TE IUBESC femeii sculptate de tine, iubirii tale descoperite din fum parcă... Ți-am înțeles căutările... tu doar deschide-ți aripile spre original...

*“Sculptez femeia
în splendoarea metaforei ei,
a cuvântului din urma
fiecărui ei pas.
Treaptă cu treaptă
se așterne apusul
în zorii zilelor ei.
Iar pe umerii-i
un strop de rouă
se prelinge naiv...
Va rămâne mereu în mine
un colț de suflet*

9

Acelor care,
spărgând cu o privire
calota ce mă ocrotea,
mi-au redat dreptul de a
pluti spre orizont...

Acelor care
au fost,
sunt
și pot fi

Lacrimă de soare

*pe care doar eu
îl voi cunoaște!”*

Între aceste coperte găsim cu mare drag frânturi de suflet îndrăgostit... trăiri și doruri... de aceea, oricât am citi și reciti poeziile sale, oricât am analiza, critica și cenzura versurile sale, ne vom lovi mereu de sentimente...

Hai să nu judecăm sentimentele... căci ele, mai presus de orice, ne sunt victime și acuzatori...

Patricia Lidia

10

Anticerșetor de sentimente

Eu nu sunt cerșetor de sentimente
 Și chiar nu pot iubirea s-o cerșesc,
 Ca să dau sens zidirii aparente,
 Înnobilând cocioabe nefiresc.
 Și chiar nu pot iubirea s-o cerșesc,
 Ca să mă-mbăt o zi cu apă rece,
 Dorindu-mi doar un piedestal firesc,
 Al lacrimii și-al timpului ce trece.

Eu nu sunt cerșetor de sentimente
 Și chiar nu vreau respectul să-l cerșesc,
 Ca să mă cred hotar între amprente
 Și urme clare, ce le las firesc.
 Și chiar nu vreau respectul să-l cerșesc,
 Să nu mai văd copacii din pădure,
 Dorindu-mi doar reculul nefiresc,
 Al stelelor ce noaptea vor să-mi fure.

13

Eu nu sunt cerșetor de sentimente
 Și chiar mi-e greu să știu că pot cerși,
 Când nu pot da condiției absente
 Mai mult decât un unghi ce-l pot privi.
 Și chiar mi-e greu să știu că pot cerși
 Că-mi pot strivi condiția umană,
 Fără să știu, în timp, a ispăși
 Pedeapsa unui fier încins pe rană.
 București, 20.01.07

14

Întoarcere spre Atlantida

Iubito, azi mă-ntorc în Atlantida,
 Mă cheamă amintiri de timp strivit,
 Aștept o zi care-mi va da obida
 De-a izbândi în val neisprăvit.

Va fi să plec la ceas apus de seară
 Și să colind prin furcile de cer,
 Să-nalț pe stăvilarele de ceară
 Un mal al rostului mereu stingher.

Voi fi când zori de zi, când miezul nopții,
 Voi cauta priviri de pe pământ,
 Strivit între destin și jocul sorții
 Te voi veghea și-n ultimul cuvânt.

Iubito, astăzi plec spre Atlantida
 Spre a-nțelege timpul ce-a trecut
 Și să culeg din vie agurida
 Și să mă-mbăt ca un necunscut.

15

Voi fi pe rând și foc, și apa mării
 Iubit de plus și minus infinit,
 Și-n sânge voi purta amarul sării,
 Uscat de soarele la asfințit.

Doar nori de ploaie mă vor face bine,
 Udându-mi buzele uscate-n vânt,
 Și-am să mă-ntorc într-un târziu la tine,
 Să te veghez și-n ultimul cuvânt.

Iubita mea, pleca-voi astă seară,
 Purtat de-un val mereu înălțător,
 Că nu mai știu de ziua n-o să-mi ceară
 Să mă robesc în gândul călător.

Voi adormi pe val în Carul Mare,
 Cât soarele va străluci-n amiezi,
 Și cu un gând al lacrimii amare,
 Mă voi da ție să mă și păstrezi.

Și va fi bine pentru toți deodată,
 Înlănțuiți pe-un prag de legământ,
 Și voi veni pe marea zbuciumată
 Să te păstrez ca pe al meu cuvânt.

Orșova, 16.03.06

16

Mă mângâi...

Din șoaptă răstignită și speranță
Îmi pregătesc a vieții cutezanță,
Și, cum mai toate trec în amintire,
Mă mângâi cu-o poveste de iubire.

La ceasul serii rostuiesc uitarea
Și-n valuri liniștite înec marea.
Iar când ascund o lacrimă-n privire
Mă mângâi cu-o poveste de iubire.

Între cuprins și patimă tîrzie
Mai pun destinul vieții temelie
Și-atunci când plîng strivit de amăgire
Mă mângâi cu-o poveste de iubire.

Înzăpezind un drum uitat, în noapte
Nu mai aud cum ceasul bate-n șoapte,
Când te privesc ca rost de dăruire
Mă mângâi cu-o poveste de iubire.

Fără să-mi pese de furtuna vieții
Dau foc în zori luminii dimineții
Și tot visând a vieții împlinire
Mă mângâi cu-o poveste de iubire.

27.01.07

17

18

Porneam la drum

Porneam la drum spre a strivi destinul,
Cu împliniri și gând adolescent,
Să schimb în taină șoapta și suspinul
Cu-nseninarea unui gând prezent.
Și n-am voit să știu că nu se poate,
Întâia oară m-am înaripat,
Veneam spre tine ca să uit de toate,
De tot și de nimicuri am uitat.

Dar tot așa cum apele revarsă,
Stindardul nopții ni s-a pus în drum
Și m-am trezit că am privirea arsă
Și punțile spre vis sunt numai scrum.
Am vrut să îți veghez odihna-n noapte,
În palma mea să simt c-ai adormit,
Dar brusc pe toate le-am uitat în șoapte
Și-n tot trecutul meu m-am poticnit.

Am pus mereu pe NU la oiștea vieții
Și numai NU mi-a fost de căpătâi,
Acum rămas-am cu lumina ceții
Și cu robirea clipelor dintâi.
N-am fost decât o stavilă-a-ntâmplării
Ce s-a robit în urme de trecut
Și, ca un rost nocturn al depărtării,
M-am vrut doar eu, mereu necunoscut.

Am vrut să fii revanșa clipei mele,
Să-nvăț să uit să nu mai spun doar NU,
Dar n-am putut să văd ploaia de stele
Și am rămas să văd că pleci și tu.
Am înțeles târziu că nu se poate
Să mă răsfrâng doar în trecutul meu,
Și-acum aș vrea din minte să-mi pot scoate
Că am pierdut, definitiv, doar eu.

19

20

Aș vrea să fiu acela care vine,
 Aș vrea să știu că te cuprind și-n vis,
 Să nu-mi existe gând fără de tine,
 Să nu avem frânturi de drum închis.
 Mi-a șters privirea lacrima târzie,
 Când am văzut că-n noapte ai să pleci,
 Înțelegând că urma mea-i pustie
 Și drumul se va arde pe poteci.

De-ai înțeles că e mai bine-așa,
 Eu aș fi vrut mereu să tot rămâi,
 Și dimineața să fii iar a mea,
 Să fii izbânda nopților dintâi.
 Mi-am pus hotar la margini de hotar,
 Dar astăzi vreau să trec peste trecut
 Și ca un om strivit în calendar,
 Să te iubesc, s-o iau de la-nceput.

28.01.07

21

22

Cântec pentru o nălucă

Renaște iar un vis al sorții
 Și gândul pleacă în pustii
 Doar dragostea e stâlpul porții
 Și iar sântem, iubind copii.

Dintr-o întâmplare-n gândul meu
 Te-ai strivit de pasul trist, hoinar
 Și privind spre depărtări mereu
 Mă înveți să-mi fiu din nou hotar.

Ca o frunză lucitoare-n vânt
 Vii în viața mea de neguri mari
 Și cu pas de seară și cuvânt
 Pleci și vii, dispari și iar apari.

Dintr-o răzvrătire-n șoapta mea
 Te-ai rănit de-un pas mereu fugar
 Și privind șoptirea ca o stea
 Mă mai faci să-mi fiu din nou hotar.

Ca o frunză-n apă strălucind
 Vii spre gândul meu de vis strivit
 Și cu pas de seară rătăcind
 Pleci și vii cu pasul rătăcit.

Dintr-o rătăcire fără gând
 Te-ai cuprins cu-o rugă în zadar
 Și privind privirea-mi tremurând
 Îmi șoptești să-mi fiu din nou hotar.

Ca o floare ce-nfloarește-n pas
 Vii spre gândul meu de amintiri
 Să rămâi în șoapta fără glas
 Zborul către cer și împliniri.

28.01.07

23

24

Porțile gândului

Ridică-ți ochii către zori de zi
Și caută luminii să-i dai nume,
Să poți să ai un gând a se-mplini,
Să mai deschizi o poartă către lume.

Iar dacă drumul trece unduit
Aproape de al apelor izvoare
Poți da un semn de gând nestăvilit
Să simți că lacrima se arde-n soare.

Să simți, să crezi și să trăiești prin tot
Și să veghezi neconținut lumina,
Când toți așteaptă-n noapte un complot
Să poată să-și găsească ei odihna.

30.01.07

25

26

Potire de foc

Izvorul nopții se retrage-n munte
Cu pas de iarnă, crud și nepătat,
O nouă zi ne este iarăși punte,
Rebotezând al lumii vechi păcat.

Și peste focuri ce se ard în stele
La noi se văd doar stelele ce cad
Să le-adunăm, rătăcitori ca ele
Și să clădim firavul vieții vad.

Să trecem peste zilele de vară,
Să ne privim în focuri ce troznesc
Și să rescriem noi, a câta oară,
Povestea celor doi ce se iubesc.

31.01.07

27

28

Viitor în trecut

Am Dunărea-n față,
Pe tine în gând,
Bat praguri de ceață,
Simt Luna plângând.

Văd drum înainte
Fac pași înapoi,
Mă-nec în cuvinte
Mi-e dor de noi doi.

Mai caut lumina
Deasupra de munți,
Dă-mi mie azi vina,
Nu vreau să renunți.

Și simt că mă doare
Când caut un vis,
Prin lacrimi de soare
Mă-nalț din abis.

31.01.07

29

30

Redivivus

Iubindu-te, nopții spun teamă,
Te-admir clandestin și captiv
Și gânduri uitate mă cheamă.
Și iar sunt copilul naiv.

Pe orice tristețe fugară
Mi-ești soarta, izbânda și rostul,
O flacăra-mi este ocară
Iar alta îmi e adăpostul.

Târziu, anonimul din mine,
În spirit de somn și de vis,
Aprinde un foc pe ruine
Cu țel înțeles și precis.

Pe frunte am riduri de noapte,
În ochi mai port lacrimi și soare,
Rostirea o știu doar în șoapte
Și numai trecutul mă doare.

Sub bolta de stele stinghere
Simt pașii ce umbră nu au,
Izbânda e-o simplă tăcere
Și toate ca ieri se-ntâmplau.

Fiindu-mi blestemul poruncă,
Pe cer între stele te pun,
Trecutul în valuri m-aruncă,
Și gândul aleargă nebun.

Dar vreau să înduplec exilul
Să ard ca o stea căzătoare...
Iubindu-te-s iarăși copilul
Ce plânge cu lacrimi de soare.

31.01.07

31

32

Să fur o lacrimă...

Și vine ziua să ne uite-n șoapte,
Să dea un sens ideii de-a trăi,
De-a regăsi puteri ca, peste noapte,
Să conjugăm doar verbul a iubi.

Întreaga noapte e un dor de ducă
Cu gânduri ce ne ard în flăcări vii
Și-n zorii zilei parcă ne apucă
Dorința de-a fi flăcări în făclii.

Și ca în prag de albă sărbătoare
Pe cer e un halou de curcubeu,
Din cer mai fur o lacrimă de soare
Și mă topesc, sub raza ei, mereu...

01.02.07

33

34

Murmur

(unei prietene dragi, prin strădania căreia
această poezie a revenit la lumină)

Buzele mi s-au uscat în ploii
Când ploua cu vise pe-amândoi...
Se adună-n parte ori se scad,
Vorbele ce-n nepăsare cad.

Prihănit de șoaptele încete
Printre mugurii de flori târzii,
Am iertat, însângerat de sete,
Amintiri pustii, iubiri pustii.
Stelele s-au stins născând furtuna,
Focul pâlpâie de dor învins,
Privegheză dimineața luna
Ca să-ndur pe toate, dinadins.

Nici nu a trecut mai mult de-o clipă
Și-o instanță-n loc s-a adunat
Ca făcând de adevăr risipă
Să mai cad odată-nstrăinat.
S-a sfârșit și ploaia și furtuna
Au rămas cuvinte fără sens,
Numărând secunda, câte una,
Am ajuns cu viața la consens.

35

În exilul frunzelor ce-or cade,
Fruntea, noaptea trist va-mbrățișa
Și-or rămâne zilele să prade
Adevărul despre viața mea.
Între patru ziduri neștiute
Voi veghea trecutul prin prezent
Și voi spune vrute și nevrute
Ca să pun pe toate un accent.

Și-or mai fi destui ce or să vadă,
Alte vorbe, alte răzbunări,
Și va ninge iarăși, prin zăpadă,
Urme-n ochii tristei nepăsări.
Dar va fi să fie o enigmă,
Toate or să treacă și-or vorbi
Numai adevăr ori... paradigmă,
Când albastrul timp mă va sorbi.

03.02.07

Reluare unei idei din 30.09.1985

36

Necesarul cuprins

Te-ascult din umbra și în umbră stau
 Și mă trezesc gândind spre mai departe
 Nici nu mai știu de toate se-ntâmplau
 Sau lacrima e-a mea. Și-mi ține parte.

Clepsidra vieții s-a întors deodată
 Și din trecut vin drumuri să le bat,
 Aș vrea să se întâmple toate-odată
 Deși, se pare, s-au și întâmplat.

Privesc în urmă să-mi găsesc un rost,
 Să înțeleg de ce un gând mă doare,
 Mă bat furtuni și n-am nici adăpost,
 Vreau doar atât: o lacrimă de soare.

Te-ascut din umbră, caut mai departe
 Și caut maluri valului ce sunt
 Chiar dacă totuși viața mea-i o carte
 Mai pot să am alt rost pe-acest pământ.

37

Am ars în focuri căutând puteri
 Să sting un rug ce sufletu-mi ardea,
 Strivesc un lanț în prag de primăveri
 Și uit că a fost iarnă-n viața mea.

Pot iar să cred că totuși nu se moare
 Când ai destinul unui om învins,
 Nu vreau decât o lacrimă de soare
 Să pot să am la cartea mea cuprins.

04.02.07

38

Întrebare

Frunză verde, verde de mirare
 am sa plâng a gând de sărbătoare,
 te găsesc în purpuri de lumină
 amintindu-mi clipa ce-o să vină.

Biruit de șoaptele ștregare
 umblu peste pași de întrupare,
 niciodată n-o să fac risipă
 aplecând spre tine a mea clipă.

Ca un semn al lacrimii fugare,
 intru-n gândul fără de hotare,
 ne-ntrebat îmi umilesc trecutul
 existând ca vrutul și nevrutul.

Exilând sentințe călătoare,
 stau și pun un semn de întrebare.
 te cuprind cu lacrima pribeagă,
 întrebarea mea vrea să-nțeleagă.

06.02.07

39

40

Pas de regăsire

Fiindu-mi șoapta clipă de ispită
lăcrimez în vorba risipită,
obidit de semne de-ntrebare
aștept visul razelor de soare.

robotind prin simpla amintire
enervez o clipă de trăire
Dor de ducă, dor de împlinire
ești de-acum găsită mea iubire.

Făurind istoria de-o clipă
obosesc pe-a gândului aripă
călător pe gând de începuturi,
Fiindu-mi frig, mă ard printre rebuturi.

luminez șoptirea mea-n neștire
ocrotind o șoaptă de rostire,
amintindu-mi rostul de-mplinire
retraiesc, găsindu-te, iubire.

41

existând într-un calup de stele
Dăruiesc speranță zilei mele
evadez pe ziua mea trecută
Vultur să cobor pe-a ta redută.

începând un pas de regăsire
sunt mereu în preajma ta. Dau știre!
08.02.07

42

Am vândut...

Am vândut singurătatea
Unui haos anonim,
Astăzi vreau eternitatea
Doar la doi s-o împărțim.

Am uitat că am în spate
Doar o viață dusă-n gând
Și-am pornit spre libertate
Ca o flacăra arzând.

Îți veghez clipa visării
Ca o lacrimă, supus
Și dau viața mea uitării
Când îți spun ce-aveam de spus.

Totuși uneori mă doare
Că fac pasul mult prea mic,
Îmi ești lacrima de soare
Și mai mult nu vreau nimic.

12.02.07

43

44

Focul sacru...

Mă opresc mereu în faptul serii
 Și-amintiri, deodată-mi dau năvală,
 Cânducid un pas al primăverii
 Nimeni nu îmi cere socoteală.
 Caut veșnic un miracol sfânt,
 Vreau să înțeleg ce mă îndeamnă
 Să adun cuvânt lângă cuvânt
 Ca să uit că vine-a vieții toamnă.

Norii negri vor din cer să cadă,
 Amintiri îmi dau, mereu, binețe,
 Pașii mei sunt urme prin zăpadă
 Și înving un gând din tinerețe.
 Eu, nebun, rămân doar eu, mereu,
 Un copil cu inima senină...
 Pot iubi și eu, un derbedeu,
 Ca o lacrimă de suflet plină.

45

Am uitat ce-nseamnă nebunia,
 Gândul meu e fapt și răbufnire,
 Îmi dă iar târcoale sărăcia
 Dar mă-nalț plângând cu-a ta iubire.
 Până-acum trăiam doar în desfrâu,
 Viața mea murea fără tăgadă,
 Căutam izvoarelor pârâu
 Și striveam troiene de zăpadă.

Mă adun din șanț, de prin noroaie,
 Mă înec în lacrimi și suspine,
 Azi adun a ploilor șiroaie
 Să rezist pe drumul pân' la tine.
 M-am robit mereu atâția ani,
 Mi-am purtat viață plin de teamă,
 Am dormit sub pâcuri de castani
 Dar acum ești visul cel de seamă.

Focul sacru arde iar în vânturi,
 Azi dau foc la fapte și regrete,
 Și mai scot din ultimele gânduri
 Pasul răzvrătirilor secrete.
 Glasul tău în iarnă mă trezește
 Și plutesc tăcut și revanșard,
 Te cuprind în brațe nebunește
 Și în focul Demonilor ard.

19.02.07

46

Firesc e iar...

Când pasul nopții trece către zi
 Hotarul șoaptei este omenesc,
 Îmi este iarăși dor de a iubi
 Și lumii dau de știre că iubesc.

Tristețea, în mod tainic, e un gând
 Pe care îl trăim în mod firesc.
 La târgul vechiturilor o vând,
 Azi nu mai știu decât că te iubesc.

Dezastrul lumii are gust meschin
 În viața-n care totu-i nebunesc,
 De toate uit când ție mă închin
 Și-mi e destul că pot să te iubesc.

Iluzia e dusă spre real.
 În mod ciudat și asta e firesc,
 Dar încă îmi e dor de ideal
 Și ideal îmi ești și te iubesc.

Mereu realul pare rău fatal
 Mereu firescul pare nefiresc
 Dar dacă valul se oprește-n mal
 Fără tăgadă știu că te iubesc.

21.02.07

47

48

Va fi...

Va fi o toamnă-a unui an firesc
 În care toate-au fost la întâmplare
 Și-am învățat că totu-i omenesc
 Dorind mereu o lacrimă de soare.

Va fi o zi cu cerul înflorit,
 Va fi o zi cu falduri de lumină
 În care vom uita ce am trăit
 Și toate ce vor fi vor vrea să vină.

Istoriile vor începe-a se rosti
 În ziua împletirii de destine
 Și-o sâmbătă-ntr-un tot ne va uni
 Să trecem peste rău și peste bine.

Și ierni de alburi și de rod bogat
 Se vor păstra în mugurii de floare
 Iar vara va avea de-ncununat
 Menirea sfântă-a lacrimii de soare.

26.02.07

49

50

Nu pot să cad...

E ceas de seară, stele se aprind
 și norii nopții neguri definesc,
 De mă strivesc de pragurile vieții
 nu pot să cad cât știu că te iubesc.

Vin vânturi mari și simt că îmi e frig
 și-n raza lunii cerul îl privesc,
 De mă ucide-n taină șoapta lumii
 nu pot să cad cât știu că te iubesc.

În pas de ducă lacrimii dau sens
 și cu speranță cat un prag lumesc,
 De ard în pripă orice gând al nopții
 nu pot să cad cât știu că te iubesc.

11.03.07

51

52

S-ar putea...

S-ar putea să cad uitat de toate
 Să și ard pe drumul meu lumesc,
 Dar acum când somnu-mi nu se poate
 Mi-e deajuns să știu că te iubesc.

S-ar putea s-ajung din întâmplare
 Într-un cov al pașilor ce pier
 Dar fiindu-mi lacrimă de soare
 Dreptul de-a iubi mai pot să-l cer.

S-ar putea să plec pe altă lume
 Într-un haos tainic, omenesc,
 Însă-am să mă-ntorc eu, val în spume,
 Să te am mereu, să te iubesc.

29.03.07

53

54

Răvaș de primăvară

Iubita mea, ești frunza primăverii
 Și-mi ești stindard în lupta ce o duc
 Și lupt cu multe-n clipa înserării
 Când toate la-ntuneric se reduc.

Sunt multe semne ce ne dau târcoale
 Tot încercând să stingă focul sfânt
 Și vor într-una să ne stea în cale
 Să poată să privească un zbor frânt.

30.03.07

55

56

Te vei mărita...

Te vei mărita, știi asta bine,
 Mulți se vor uita în urma ta,
 Tot mai mulți mă vor urî pe mine,
 Că vei fi de-atunci mereu a mea!

Te vei mărita în zori de toamnă,
 Vorbe vechi de-atunci se vor uita
 Și vei fi a vieții mele doamnă
 Și-ai să-mi fii și lacrimă și stea.

Te vei mărita și-un cer ca focul
 Să fim doi mereu ne va-ndemna,
 Zorii zilei își vor face jocul,
 Soarelui furându-i lacrima.

03.05.07

57

58

Ești...

Ești chiar frumoasă, știi și tu prea bine
 Și lacrimă de cer îmi pari că ești,
 Ești adevăr, și șoaptă, și minune,
 Și semn al cărții pline de povești.

Ești chiar mai mult, ești roua dimineții
 Și zorii zilei știu că îmi poți fi,
 Și-n răzvrătirea valurilor ceții
 Tu drum îmi redeschizi spre altă zi!

Ești chiar frumoasă, știi la fel de bine
 Și focul vieții simt că-l reaprind,
 Am doar o clipă ce îmi aparține,
 Ți-o dăruiesc și-n gându-mi te cuprind!

Ești chiar mai mult, ești valul unei ape
 Și mal îmi ești când viața-mi rățăcesc,
 Și tot mereu te simt și vreau aproape
 Până-mi fac drum spre haosul ceresc.

07.05.07

59

60

Căutare

Sub nori de seară caut steaua clipei
 Și-nvăț din nou să cred în viitor,
 Știu c-am trăit sub patima risipei
 Dar, azi, spre tine aș pleca în zbor.

Nici luna plină nu-i întâmplătoare
 Așa cum toate au un drum al lor,
 Tu îmi rămâi o lacrimă de soare
 Ce-mi dă un drum spre timpul viitor.

07.05.07

61

62

Ia-ne, Doamne....

Am uitat de mult cum se trăiește,
 Ne ucidem pentru mărunțiș,
 Chiar lumina zilei ne orbește
 Și ne ducem viața pe furiș.

Înscenăm furtuni la întâmplare,
 Zorii zilei aruncăm în foc,
 Am ajuns și hoji la drumul mare
 Și dorim s-avem numai noroc.

Facem focuri să avem ce stinge,
 Ne-nchinăm la sfinții cei mai mari,
 Cea mai sfântă cruce e o minge
 Și suntem mereu tot mai avari.

Ia-ne, Doamne, orice perspectivă,
 Ia-ne tot ce-a fost sau ce va fi,
 Dar nu ne lăsa a fi-mpotrivă,
 Dă-ne iar puterea de-a iubi.

10.05.07

63

64

Nemuritor

Niciodată n-am cerșit nimic,
Am trăit cu ceea ce-am avut,
Astăzi am curajul să vă zic
Chiar și pragul vieții l-am trecut.

Umbre-ncolăcite de lumini
Mă duceau pe-un drum necunoscut,
Și, contemporan cu-ai mei străbuni,
Retrăiam povești de început.

Val de lacrimi mi-a fost dat să fiu
Răvășit de ordinea de zi,
Dar simțind că ceru-i plumburiu
Mi-era clar că știu ce nu pot ști.

Din priviri am răzbătut spre cer,
Azi îmi știu întregul viitor,
Viața mea pot gaj să o ofer
Că murind eu tot nu pot să mor.

65

M-am întors și-acum țin timpu-n loc,
Scriu o carte fără de sfârșit,
Știu că împreună-avem noroc
Și-mplănim tot ce e de-mplinit.

Cum în viață n-am cerșit nimic
Ochii din pământ pot să-i ridic.
12.05.07

66

Norocul meu...

În nori de plumb am regăsit lumina
Și-am regăsit căldura în zăpezi.
Am luat mereu asupra-mi toată vina
Ca eu să-nving când tu vrei să-mi cedezi.

În ape reci am pus să ardă focul
Și-am pus la cale-a nopții sărbătoare,
Și-n miezul nopții mi-am găsit norocul
Norocul meu - o lacrimă de soare.

13.05.07

67

68

Un gând mereu...

Iubita mea, privește cerul nopții
 Și luna-n răsăritu-i prea grăbit,
 Ca să mă vezi zdrobit de-un pas al sorții
 Și răstignit pe-o muche de cuțit.

Hotare triste am fixat în grabă
 Și trandafirii sunt înmuguriți,
 Dar dacă vine noaptea și mă-ntreabă
 Eu n-am să spun nicicând că sunt striviți.

Un ger răzleț a vrut să îi ucidă
 Și drumul să ne ducă-n necuprins,
 I-a cam atins suflarea lui aridă
 Și crede că definitiv ne-a-nvins.

Iubita mea, am munții lângă mine
 Și martor mi-este ceru-nseninat,
 Îți jur că iarăși primăvara vine
 Și toamna va avea un rod bogat.

69

Și-n iarnă o să vezi și flori de gheață,
 Și Flori de Colț în suflete crescând,
 Eu voi da veste că-ntr-o dimineață
 Vei fi o stea cu ochii surâzând.

Va fi o vară cum n-a fost vreodată,
 Cu nopți senine și-mpliniri de vis,
 Mai toată lumea va privi mirată
 Că cerul vieții ni s-a redeschis.

18.05.07

70

Destin târziu

Duceam cu mine șoapta unei stele
 inoculând speranțe inutil,
 Aripă de vis plângeau în vorbe grele,
 negând dezastrul pasului tiptil.

Acum dau foc iluziei pierdute
 la ceasul când orașul e pustiu,
 Un alt destin, din frunzele căzute,
 inving prin clandestinul meu târziu.

Zăpezi târzii vin azi să înflorească,
 Adevărind speranța mea lumească.

19.05.07

71

72

Premoniție

Am gânduri mari și cred că se-mplesc
Cu fiecare noapte care trece
Și chiar atunci când suflă vântul rece
Nu mă mai tem și știu că te iubesc.

Din lacrimi izgonite din destin
Adun speranța clipei de-mpplinire
Și uit trecutul ars de-a ta privire,
Când mă privești în unda-mi de suspin.

Am gânduri iar și nu le mai opresc,
Înalturi albe mai mereu mă cheamă
Și nu mai simt nicicum că mi-ar fi teamă,
Mi-e teamă doar să-ți spun că te iubesc.
20.05.07

73

74

Eu bat drumul...

Grâul dă în pârg și se zvonește
Că va fi și-n toamnă rod bogat,
Eu bat drumul ce se tot lungește,
Ca să pot la poarta ta să bat.

Vara îmi dă semn de împlinire,
Ca să caut locul ce ni-i dat,
Eu bat drumul dinspre dezrobire
Și-acel timp de vis înnobilat.

Vremea mi-e-mpotriva câteodată
Din furtuni mi-e greu să mă adun,
Eu bat drumul către tine, fată,
Și în palme inima-mi îți pun.
29.05.07

75

76

Mi-era teamă...

Mi-era teamă să mai cred în da,
Hăituit de sensul negativ,
Dar m-am regăsit în șoapta ta
Și-am găsit al vieții leit-motiv.

Toate au acum un unic sens
Spre o poartă ce ni s-a deschis,
Și adun, trăind tot mai intens,
Tot ce am, clădind tărâm promis.

Mi-era teamă să-l rostesc pe da,
Și sfidam orice, rostind pe nu,
Astăzi știu că nu mai pot ceda
Și destinul meu ești numai tu.

Gândul are rol primordial
Spre destinul ce-l avem în doi,
Făurit de creasta unui val
Și adus de cer într-amândoi.

77

Ignorând...

Oricât m-ai ignora tu știi prea bine
Că vreme nu m-ai este de pierdut
Și hazardându-te spre absolut
Ai să-nțelegi de ce te-ntorci la mine.

Când faci abuz de vorbe-ntortocheate
Pui doar accent pe timpul tău trecut
Și uiți că sunt un om necunoscut
Ce știe și ce vrea și ce se poate.

Tu, în întoarceri vrei să-ți afli calea
Și să repari castele de nisip,
Așezi o umbră tristă pe-al tău chip
Când într-o parte-i dealu-n alta-i valea.

Și mă ignori și crezi că poți fi totul
Sub zodia hotarelor de foc
Sau poate uiți că țin și timpu-n loc
Când pun în joc și soarta și norocul.

În tot ce spun e semn că arde cerul
Și curge-n picături ce ard mereu
Și-acel final ce-l port în gând mereu
Va risipi, predestinat, misterul.

05.06.07

79

Mi-era teamă c-am uitat pe da
La răscrucea marelui hotar,
Azi e soare iar în viața mea
Și tu vieții mele corolar.

Am dat nume timpului pierdut
Și-am pus semnul ce era de pus,
Azi n-am teamă de necunoscut,
Soarele e la amiază, sus.

Iar acum eu nu mai știu pe nu,
Ba, mai mult, cam totul schimb în da,
Sunt acolo unde ești și tu,
Viața ta e ca și viața mea.

Timișoara, 02.06.07

78

Aripi frânte

O nouă stea din cer ne luminează
Și caută vieții să-i dea nume,
Eu tot aștept pe margine de lume
Un semn și-un gând pe-o lacrimă de rază.

Prin norii negri simt că pleci departe
Și spre dezastru toate se vor duce,
Iar tu rămâi un nume pe o cruce
Și adevărul lumii ne desparte.

Altarul clipei a aprins și cerul
Și aripi frânte se ivesc din ape,
Strivind o clipă caut de aproape
Răspunsul ce învăluie misterul.

Cerneți, 08.06.07

80

În umbre caut...

În umbre caut și te aflu-n stele
La un hotar de ceas fără sfârșit,
În infinitul gândurilor mele
Îmi ești speranța unui drum sortit.

În miez de noapte ori în miez de zi
Te-aștept să vii în viața mea grăbită
Să pot să cred că pot redeveni
Mai mult decât o umbră răstignită.

În umbre caut dar te văd în soare
Atunci când cade ceru-nspre pământ,
În infinitul gândului ce doare,
Tu ești clepsidră, eu nisip în vânt.

Pe drumul vieții când mi-e pasul mic
Te-aștept să vii să uit că am hotare,
Dacă mai cad să pot să mă ridic,
Să nu rămân doar semn de întrebare.

81

82

În umbre caut să găsesc lumină
Când zorii zilei simt că-i rătăcesc,
Destinul meu de haos fără vină
Îmi spune iar la drum să o pornesc.

Într-un târziu, când totul ar fi trist
Te-aștept să vii să mergem mai departe
Iar eu învăț să cred că iar exist
Și pun în joc acum ultima carte.

13.06.06

Privește cerul

Privește, cerul nopții e brăzdat
De încă o istorie de-o clipă
Doar adevărul e îndurerat
De-atâta zarvă și de-așa risipă.

Hotarul umbrei e din nou strivit
De trecerea firească, efemeră,
Doar pașii mai ținesc spre infinit
Încătușați de-un semn de barieră.

Câte un gând mai are drum închis
Când la-ntrebări încearcă să răspundă,
Ori, obosit de-al vieții compromis
Se pierde-n râu de lacrimi ce-l inundă.

17.06.07

83

84

Dac-aș ști...

Dac-aș ști că pot aduce
Soare în inima ta,
Într-a timpului răscruce
Chiar acum m-aș așeza.

Dac-aș ști că pot reface
Punți ce aripi îți pot da,
Drumul vieții l-aș întoarce
Și destin aș recrea.

Dac-aș ști că pulsul clipei
Este gândul tău și-al meu,
M-aș și dărui risipei
Ca să fim doar noi mereu.

Dac-aș ști... Nu știu... Se știe?
Noaptea îi dau sens de zi,
Fie deci ce-o fi să fie
În curând te voi găsi.
18.06.07

Să te fur

Când te voi fura va fi-ntuneric
Nimeni nu va ști de fapta mea,
Dar, știi bine, ne va blestema
Soțul tău cu harul lui coleric.

Dacă însă bine mă gândesc
E mai bine dis de dimineață,
Dar, cum frică știu că-ți e de ceață
Soțul tău va crede că glumesc.

Poate e mai bine-n miez de zi
Când e lumea-n mare-ncurcătură,
Însă nu mi-e clar dacă se-ndură
Soțul tău pe mine-a mă lovi.

Poate în amurg sau pe-nserat
E mai sigur c-ai să mergi cu mine
Știi și tu că asta se cuvine
Ca să uiți ce viață-ai îndurat.

Însă nu e sigur dacă poți,
Nici cu mine nu știu de va ține.
Ca să uiți de toate și de toți,
De te fur, o fi mai rău, sau bine?
Bacău, 20.06.07

89

Și tot aștept tarabei să mă dau
Să simt că vânzătorii mă ignoră,
Să nu mai pot nici locului să stau
Deși o zi de-a mea la voi e-o oră.
Iași, 21.06.07

91

Teii din Copou

Au înflorit iar teii din Copou
Și noaptea, luna, cerul străjuiește,
Răstălmăcesc o șoaptă cu ecou
Să simt că-mi duc destinul omenește.

Cu pas încet hotarul vieții trag
Către o zi ce gândul îmi adună,
Doar miezul nopții ce mi-e iarăși drag
Povestea noastră vrea mereu s-o spună.

Și tot aștept să fiu un bun comun
Vândut ca supliment pe o tarabă,
Să pot să tac, să pot să mă supun
Celor ce iar, de tine, mă întreabă.

Au înflorit iar teii din Copou
Și-un colț de lună îmi mai șterge fața
Redându-mi hotărârea ca, din nou,
Să-ți spun în șoaptă: Bună dimineața!

Mai mă opresc din mers privind tăcut
În așteptarea ce se tot lungeste
Și-mi caut un prenume de-mprumut
Să fiu un anonim ce-n gând trăiește.

90

Sens de nume

Pe drumul meu spre ziua de-mplinire
Acuz cuvântul încă nerostit
Tărăgănând mereu a lui rostire
Rănit de obsesivul sens sortit.

Iscată dintre valuri de furtună
Când timpul se scurgea în mod firesc,
Ispita dintr-o lacrimă de lună
Are acum un nume îngeresc.

Lăsând hotarul undeva departe
Colind prin viață dinspre moarte...
Iași, 21.06.07

92

Altar de foc

Într-un cotlon al gândului găsesc
Un drum, în pași, spre tot ce va urma,
N-aș vrea să știu, aș vrea să și greșesc,
Dar toate, într-un fel, vor exista.

Atâtea porți, pe drumul redeschis,
Vor pune semne și vor da răspuns,
Iar timpul, într-un tainic val de vis
Va înțelege dacă-i de ajuns.

Apoi, din umbra norilor târzii
Va fi să cadă un altar de foc
Și, sub stindardul nopților pustii,
Blestem va fi: de viață și noroc.

Tulcea, 22.06.07

Eu, val al mării

Un val al mării vine către mine
Restituindu-mi gândul de demult,
Eu nu-nțeleg de ce îmi aparține
Și nu-nțeleg de ce îl mai ascult.

Mă așteptam să simt că briza mării
Va pune frâu pornirii de acum,
Dar nu-mi dă pace rodul întâmplării
Și sunt sortit să fiu mereu pe drum.

Îmi udă ochii lacrima amară
Și miezul nopții vine prea curând,
E-așa-ntunerice în această seară,
Chiar pescărușii trec și se ascund.

Vroiam să știu dacă e totuși bine
Că te aștept, că vreau să te găsesc,
Dar cum nu știu ce faci, ce e cu tine,
Pe țărnul mării vreau să-mbătrânesc.

Și într-o zi, oricare-ar fi să fie,
Să mă găsești, privind spre asfințit,
Un anonim de care nu se știe
Nici cine-a fost, nici cum a-mbătrânit.

Dar dacă totuși apa n-o să poată
Să rostuiască viața-ntr-un alt fel,
Am să mă-ntorc să fim ca altădată:
Tu – floare rară, eu – mereu rebel.

Și-n zori de toamnă, tot pe malul mării
Vom da iar sens destinului în doi
Înobilând o șoaptă a chemării
Cu harul sfânt al patimii din noi.

Zăpezi și geruri ne vor prinde bine
Și valul mării ne va încălzi,
Ai să rămâi mereu numai cu mine
Și țărniș al mării mele ai să fii.

Eu val voi fi, ce vine și tot vine
Trecând acum prin neguri și lumini,
Mă voi opri când voi ajunge-n tine
La ceasul când speranței mă închini.

23.06.07

97

Pumnal în tâmplă

Cât trecători rămânem se întâmplă
Să fim doar flacărări, fără un destin
Și doar pumnalul, resimțit în tâmplă,
Mai picură-n paharul deja plin...

Înlocuim o vorbă cu un gând,
Înlocuim trecutul cu povești
Mai trecem peste adevăr plângând
Și așteptăm în întuneric vești.

Dar poate în cuvânt găsim puteri
Chiar dacă-n toate încă mai greșim,
Să revenim aici de nicăieri,
Găsim puterea încă să trăim.

Sau, dacă rostul nu-i un șir de glume
Și nu trăim gândind la ce-a fost ieri,
Putem să reclădim în noi o altă lume
Mereu în pragul altor primăveri.

28.06.07

98

De mi-a fost dor...

Pe umeri, fără grijă, duc poveri
Și mă gasești mereu, pe nicăieri,
Sfârșind mereu tot ce am început
În viață n-am cerșit nici un sărut.

De mi-a fost dor, am tot privit în zări,
Poate-am oftat sedus de depărtări.
Îngenuncheat mereu la poarta lumii,
Nu m-am vândut trădării sau minciunii.

Și toate mi le-am dus cum am putut,
Chiar soarta lumii totuși m-a durut,
Si voi dori mereu un cer senin
Și alunga-voi norii care vin.

30.06.07

99

100

Contur de lacrimă

Pătrund în șoaptă printre gânduri triste,
Preocupat de-al clipelor trecut,
Și-n vorba mea începe să existe
Hotarul spre eternul absolut.

Înstrăinat de zodia-mi firească,
Adun mereu al lacrimii contur,
Și simt că o-ntâmplare nelumească
Mă face o privire să îți fur.

Și te privesc în visul unei șoapte,
Cu sufletul zdrobit de absolut,
Doar viața-mi pare c-a rămas o noapte,
În care toate-au fost un început.

Și toate câte sunt sunt pas firesc
Pe drumul ce îl bat să te gășesc!
01.07.07

101

102

Dialog cu sufletul

Pun iar pariu și viața mea în joc,
Că, vreau-nu vreau, opri-voi timpu-n loc
Și am să fiu același orișicând,
Ca să îmi fii mereu, mereu în gând...

Călătoresc spre pasul ce va fi,
Spre adevărul fiecărei zi,
Pun pasul meu alături de-al tău pas
Și încă știu cât timp a mai rămas...

În dialog cu sufletul rămân,
Să mă mai cred al gândului stăpân,
Dar îmi șoptește soarele-n apus
Că nu am spus tot ce aveam de spus...

Dar oare n-am rostit ce-n nopți gândesc
Temându-mă să-ți spun că te iubesc?
Credeam că știi că nu mai cred că-s eu,
Mă tot trezesc cu tine-n gândul meu...

Am fost cândva torent prea trecător,
Azi am rămas să caut un izvor.
În curgerea în care trec firesc,
Izvor îmi ești - Izvorul meu lumesc.

103

104

De-mi ești alături, n-am să pot să fiu
O frunză-n vânt, pierdută în pustiu,
Și nu mi-aș mai dori să plec deloc,
Tu îmi ești apă, cum îmi ești și foc.

Dar am curaj în ochi să te privesc,
Fără de teamă să te regăsesc,
Și să-mi pun clipa strajă la hotar
Și să te vreau a șoaptei mele dar...

Privit-am într-o seară-ntâmplător,
La ceasul când credeam că iarăși mor,
Și am văzut un cer înseninat
Și mi-am adus aminte ce-am uitat.

Și trebuie să uit că am căzut,
Că mi-a fost greu, că multe m-au durut,
Voi trece mai ușor peste ce-a fost
Și vom putea s-avem, în doi, un rost.

Așa va fi, chiar dacă-i nefiresc,
Vei fi a mea, când zorii se ivesc,
Voi fi al tău. O noaptea de-nceput
Și ai să știi de-atunci ce mult te-am vrut.

03.07.07

105

Rost de nenoroc

Se simte că-i furtună peste tot
Și valul trece iarăși peste mal,
Se rupe-n două-al lumii pedestal
Tocit de al căldurilor complot.

Un uragan al timpului trecut
Face ravagii mari în calendar,
Și toți se zbat acum, dar în zadar,
Se pierde totul în necunoscut.

Teroarea clipei urcă mult prea mult
Victimizând al zilelor hotar,
Și, doar speranța gândului hoinar,
Rezistă într-al nopților tumult.

Chiar zborul prin furtunile de foc
Aduce-n plâns întregul lumii vis,
Înnobilând al lumii compromis
Cu un blestem de rost de nenoroc.

07.07.07

106

Paradoxalul sens

Paradoxal, când alții vor să moară
Obişnuiți cu-n trai de zi cu zi,
Eu regăsesc, acum, a doua oară,
Puterea și dorința de-a trăi.

În clandestinul nopții care trece
Bat pragul absolutului comun,
Și, fără să mă-mbăt cu apă rece,
Din vânturile vieții mă adun.

Iar dacă toate merg spre totdeauna,
Între un plus și-un minus infinit,
Zorii de zi au împletit cununa
Speranței de înalt nebiruit.

Când încă toți se miră că se poate
Să redevin mereu adolescent,
Eu regăsesc, acum, un drum în toate
Și dau alt sens realului prezent.

107

108

În labirintul zilelor de mâine
Aduc și întristarea din trecut,
Pun preț egal între un colț de pâine
Și-acest elan spre țel necunoscut.

Iar dacă somnul nopții mi se duce
În umbra remanentă din priviri,
Îmi port cu grijă, singur, a mea cruce,
Spre orizontul ultimei zidiri.

Paradoxal, cu sens de legământ,
Eu las amprenta mea unui cuvânt.
10.07.07

109

Destin de lacrimi

Eu nu îmi mai aduc nimic aminte
Și totu-mi pare că-i așa real,
Destinul meu e scris în trei cuvinte
Ca un abuz de lacrimi ideal.

Din prima clipă am uitat de toate
Simțeam că cerul cade în abis,
Așa cum știu că totuși se mai poate
Să fim noi doi un colț de paradis.

Când vânturi bat și drumuri se înfundă
Te chem stingher și caut pasu tău,
O lacrimă de soare mă inundă
Și nu mai știu ce-i bine și ce-i rău.

Trăiesc în tot ce viața-mi pune-n față
Războaie, drame, vorbe de scandal.
Destinul meu, adus de-un val de ceață
E un însemn de lacrimi ideal.

110

În toiul luptei caut spre lumină
Și-mi dă puteri o stea ce-a răsărit,
O lacrimă îmi spune că-s de vină
Dar ăsta sunt. Vreau și un fruct oprit.

Nu am hotar când marginea de lume
Îmi pune-n cale sensul interzis,
În trei cuvinte cândva mi-a dat nume,
Să pot da viață ultimului vis.

Și uit mereu și nu-mi aduc aminte,
Și rostuiesc o soartă din cuvinte.
15.07.07

111

Cuprins

Anticerșetor de sentimente	13
Întoarcere spre Atlantida	15
Mă mângâi	17
Porneam la drum	19
Cântec pentru o năluca	23
Porțile gândului	25
Potire de foc	27
Viitor în trecut	29
Redivivus	31
Să fur o lacrimă...	33
Murmur	35
Necesarul cuprins	37
Întrebare	39
Pas de regăsire	41
Am vândut	43
Focul sacru...	45
Firesc e iar...	47
Va fi...	49
Nu pot să cad...	51
S-ar putea	53
Răvaș de primăvară	55
Te vei mărita	57
Ești...	59
Căutare	61
la-ne, Doamne...	63
Nemuritor	65

112

Norocul meu	67
Un gând mereu...	69
Destin târziu	71
Premoniție	73
Eu bat drumul...	75
Mi-era teamă	77
Ignorând	79
Aripi frânte	81
În umbre caut	83
Priveste cerul	85
Daca-aș ști...	87
Să te fur...	90
Teii din Copou	91
Sens de nume	93
Altar de foc	95
Eu, val al mării	97
Pumnal în tâmplă	99
De mi-a fost dor...	101
Contur de lacrimă	103
Dialog cu sufletul	105
Rost de nenoroc	107
Paradoxalul sens	109
Destin de lacrimi	111
	C4

Daniel-Dumitru Darie

+40722620182

dddarie@yahoo.com, romanian3d@yahoo.com

www.timpul.ro/clubti/index.php?go=showuser&item=525

<http://us.bocancul-literar.ro/3D/>

www.poezii.biz/poezii.php?author=8614

www.europeea.ro/atelierliterar/index.php?afiseaza_texte_autor=589

<http://visul.florema.ro/?author=62>

tel: +4 0749 20 65 95

fax: +4 031 816 43 70

xixquantum@yahoo.com

tel: +40728121824

fax: +40352811507

hypercomm@clicknet.ro

fax: +40 31 816 43 71

editura3dyahoo.com